

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez SRB w dniu 2 maja 2023 r., dokument nr SRB/ES/2023/23, wraz z załącznikami I, II i III, w zakresie, jakim dotyczą one w jakim dotyczą one składek uiszczonych przez skarżącą ex-ante;
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, twierdząc, że SRB dopuściła się naruszenia art. 70 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 ⁽¹⁾ ze względu na niezastosowanie wiążącego pułapu 12,5 % do poziomu docelowego przy określaniu poziomu docelowego na 2023 r.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014 L 225, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 19 lipca 2023 r. – Kiene i in./Parlament i Rada

(Sprawa T-419/23)

(2023/C 321/67)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Lorenz Kiene (Hoya, Niemcy), Classic Tankstellen GmbH & Co. KG (Hoya), eFuel GmbH (Hoya), eFuel Projektentwicklung GmbH (Hoya) (przedstawiciele: adwokaci A. Dlouhy, E. Macher i M. Soppe)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 lit. a)–d) rozporządzenia (UE) 2023/851;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W odniesieniu do kontekstu skargi skarżący, którzy prowadzą działalność w dziedzinie rozwoju, produkcji i dystrybucji paliw syntetycznych dla transportu drogowego neutralnych pod względem emisji CO₂, podnoszą, że zaskarżone przepisy, które zastrzegają wartości emisji CO₂ floty nowych samochodów osobowych producentów samochodów osobowych i lekkich pojazdów użytkowych w Unii w okresie do 2035 roku, opierają się na pomiarze emisji CO₂ wyłącznie na wydechu pojazdu w ruchu. Nie uwzględniono zatem bez uzasadnienia wszystkich emisji pochodzących z produkcji, dystrybucji, użytkowania i usuwania produktu poza ruchem pojazdu. Nie uwzględnia to częściowo wysokich poziomów emisji zwłaszcza w przypadku produkcji pojazdów na akumulatory elektryczne, a z drugiej strony nie bierze pod uwagę faktu, że przy produkcji neutralnych pod względem emisji CO₂ paliw syntetycznych wykorzystuje się CO₂ pochodzący z atmosfery lub niemożliwe do uniknięcia gazy spaliny, które w przeciwnym razie zostałyby wprowadzone do atmosfery, a spalanie jedynie ponownie uwalnia ten CO₂ związany podczas produkcji.

Na poparcie skargi skarżący podnoszą siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: Naruszenie podstawowego prawa skarżących do wolności prowadzenia działalności gospodarczej [art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽¹⁾] (zwanej dalej „kartą”).
2. Zarzut drugi: Naruszenie przysługującego skarżącym podstawowego prawa własności (art. 17 karty) poprzez faktyczną deprecjację ich wcześniejszych inwestycji.
3. Zarzut trzeci: Naruszenie podstawowego prawa skarżących do równości wobec prawa (art. 20 karty), ponieważ bez obiektywnego powodu paliwa neutralne pod względem emisji CO₂ są traktowane (i) w sposób odmienny od elektrycznej energii doładowania pojazdów na akumulatory elektryczne oraz (ii) w taki sam sposób jak paliwa kopalne.
4. Zarzut czwarty: Naruszenie ochrony środowiska naturalnego na podstawie art. 37 karty, ponieważ nie uwzględnia się zanieczyszczeń powstających w cyklu życia pojazdów, a brak otwarcia na technologię prowadzić będzie do wzrostu zanieczyszczeń.
5. Zarzut piąty: Naruszenie zasady proporcjonalności, o której mowa w art. 5 ust. 4 TUE, ze względu na to, że zaskarżone przepisy są nieodpowiednie, niekonieczne i nieproporcjonalne do osiągnięcia zamierzonego przez Unię zmniejszenia emisji CO₂.
6. Zarzut szósty: Naruszenie wymogów polityki Unii w dziedzinie środowiska naturalnego zgodnie z art. 191 TFUE, ponieważ bez uzasadnienia zanieczyszczenia środowiska nie są uwzględniane przez cykl życia pojazdów, nie są zwalczane u źródła i nie na podstawie zasady „zanieczyszczający płaci”, lecz ostatecznie przeniesione zostają do poza Unię.
7. Zarzut siódmy: Naruszenie obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 296 akapit drugi TFUE ze względu na to, że przyjęte w zaskarżonych przepisach podejście do regulacji, które stanowi odstępstwo od innych uregulowań Unii, nie zostało uzasadnione przez prawodawcę.

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, C 326, s. 391.

Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2023 r. – PlanetArt/EUIPO – Free (FreePrints)

(Sprawa T-424/23)

(2023/C 321/68)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: PlanetArt LLC (Wilmington, Delaware, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: M. Schaffner, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Free (Paryż, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny kolorowy unijny znak towarowy zawierający element słowny „FreePrints” – zgłoszenie nr 18 084 906

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 maja 2023 r. w sprawie R 407/2022-1